

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 963

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 20 octombrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 495 din 25 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă	2-4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
149. — Ordin al ministrului afacerilor interne pentru modificarea Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 268/2010 privind procedura de examinare pentru obținerea permisului de conducere	5
1.789. — Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului sănătății nr. 654/2020 privind aprobarea Metodologiei pentru colectarea, testarea, procesarea, stocarea și distribuția plasmei de la donator vindecat de COVID-19 și utilizarea monitorizată pentru pacienții critici cu COVID-19 din secțiile ATI	6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 48 din 22 iunie 2020 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	7-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 495

din 25 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Asociația pentru Protecția și Documentarea Patrimoniului din România (Pro Do Mo), cu sediul în municipiul București, și Asociația Centrul Independent pentru Dezvoltarea Resurselor de Mediu, cu sediul în municipiul Cluj-Napoca, în Dosarul nr. 2.910/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 561D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 1 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.910/1/2017, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Asociația pentru Protecția și Documentarea Patrimoniului din România (Pro Do Mo), cu sediul în municipiul București, și Asociația Centrul Independent pentru Dezvoltarea Resurselor de Mediu, cu sediul în municipiul Cluj-Napoca, cu prilejul soluționării cererii de revizuire formulate împotriva Deciziei civile nr. 266/A/2017 din 25 mai 2017, pronunțată de Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarele acesteia susțin că prevederile art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care se aplică atunci când redactarea primei hotărâri definitive a ultimei hotărâri. Astfel, raportat la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 124 alin. (2) din Constituție, susțin că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că instituirea unui tratament diferit în funcție de momentul în care instanța de judecată a soluționat cauza în primă instanță nu are o justificare obiectivă și rezonabilă și că încălcarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se

aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite.

6. Apreciază că situația coincide întru totul cu cazul invocării autorității de lucru judecat a considerentelor determinante ale unei hotărâri judecătorești anterioare. Dacă ea este redactată anterior pronunțării celei de-a doua hotărâri, considerentele sale determinante au autoritate de lucru judecat pentru a doua, iar dacă ea nu este redactată anterior, art. 511 alin. (1) pct. 8 împiedică luarea sa în considerare. Invocă, astfel, prevederile art. 430 alin. (2) din Codul de procedură civilă, care consacră autoritatea de lucru judecat a considerentelor, o noutate față de codul de procedură civilă anterior, prevederi potrivit cărora *„autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă”*. În acest context, apreciază că norma legală criticată din Codul de procedură civilă, art. 511 alin. (1) pct. 8, instituie un tratament juridic diferit în funcție de momentul redactării unei hotărâri judecătorești, care nu reprezintă un criteriu obiectiv și rezonabil.

7. Cu privire la încălcarea art. 20 și art. 148 din Constituție, acestea învederează faptul că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, autoritatea de lucru judecat este o manifestare a dreptului la un proces echitabil și invocă, în acest sens, Hotărârea din 7 octombrie 2009, pronunțată în Cauza *Stanca Popescu împotriva României*, prin care, la paragraful 99, Curtea europeană a subliniat *„că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 § 1 din Convenție, trebuie să se interpreteze în lumina preambulului Convenției, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată de către instanțe în mod definitiv oricărui litigiu să nu mai fie rejudecată deoarece securitatea raporturilor juridice presupune respectarea principiului autorității de lucru judecat, adică a caracterului definitiv al hotărârilor judecătorești (Riabykh împotriva Rusiei, nr. 52.854/99, § 52, CEDO 2003-IX)”*.

8. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă** subliniază faptul că revine instanțelor de drept comun rolul de a interpreta și aplica normele juridice în cauzele pendinte, rolul Curții Constituționale rămânând esențial cel de unic for de verificare a conformității textelor legale cu dispozițiile constituționale, pe căile și în cadrul instituit de Constituție și de Legea nr. 47/1992. Arată, de asemenea, că textul criticat a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 524 din 5 iulie 2016, Curtea a statuat că acesta respectă cerințele de constituționalitate, aceeași concluzie fiind pronunțată, de altfel, de instanța de contencios constituțional și cu privire la reglementarea cuprinsă în vechiul Cod de procedură civilă, care avea același conținut normativ, în acest sens fiind Decizia nr. 310 din 13 iunie 2013. Așa fiind, Înalta Curte de Casație și Justiție învederează faptul că în prezenta cauză nu sunt invocate critici suplimentare, de natură a conduce la reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, potrivit căruia „(1) *Termenul de revizuire este de o lună și se va socoti: [...] 8. în cazul prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8, de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri*”.

Curtea reține că art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, la care face trimitere textul de lege criticat, prevede unul dintre cazurile în care poate fi cerută revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul, și anume atunci când există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade diferite, care încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri.

13. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), potrivit căruia „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”, ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 124 alin. (2), potrivit căruia „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”, și ale art. 148 intitulat *Integrarea în Uniunea Europeană*.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că soluția legislativă criticată din Codul de procedură civilă a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 310 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din 15 iulie 2013, Decizia nr. 524 din 5 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 16 noiembrie 2016, Decizia nr. 258 din 24 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 22 octombrie 2018, Decizia nr. 458 din 5 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 26 octombrie 2018, Decizia nr. 743 din 22 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 16 mai 2019, și Decizia nr. 8 din 14 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 27 mai 2020, decizii prin care a statuat în sensul constituționalității reglementării criticate.

15. Prin deciziile mai sus menționate, Curtea a reținut că textul de lege criticat stabilește termenul în care poate fi introdusă o cerere de revizuire justificată de existența unor hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade diferite, care încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri. Acesta este de o lună de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri, în condițiile în care, potrivit art. 634 alin. (2) din Codul de procedură civilă, unele hotărâri devin definitive la data pronunțării (este vorba despre hotărârile date în recurs și cele pentru care legea nu prevede posibilitatea atacării lor cu apel sau cu recurs). În acest sens, Curtea a reținut că obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării

principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, instituirea unor termene procesuale servind unei mai bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților.

16. Astfel, în acord cu jurisprudența sa în materie, Curtea a reținut că hotărârea atacată prin intermediul revizuirii — cale extraordinară de atac — nu este criticată în raport cu materialul dosarului existent la data pronunțării acelei hotărâri, ci numai pe baza unor împrejurări noi, necunoscute de instanța de judecată la data pronunțării. De aceea, formularea și motivarea unei cereri de revizuire nu depind în mod direct de cunoașterea argumentării instanței care a stat la baza pronunțării hotărârii atacate. În acest context, Curtea a arătat că prin art. 511 din Codul de procedură civilă s-au instituit termene diferite pentru formularea revizuirii, în funcție de motivele pe care se întemeiază cererea, stabilind și momentul de la care acestea încep să curgă. Astfel, în ceea ce privește termenul de revizuire în cazul prevăzut la art. 511 alin. (1) pct. 8 cu trimitere la prevederile art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, respectiv acela în cazul încălcării autorității de lucru judecat prin pronunțarea unei hotărâri contrare, termenul de revizuire este de o lună și se va socoti de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri.

17. Curtea observă că, potrivit art. 634 din Codul de procedură civilă, sunt hotărâri definitive: 1. hotărârile care nu sunt supuse apelului și nici recursului; 2. hotărârile date în primă instanță, fără drept de apel, neatacate cu recurs; 3. hotărârile date în primă instanță, care nu au fost atacate cu apel; 4. hotărârile date în apel, fără drept de recurs, precum și cele neatacate cu recurs; 5. hotărârile date în recurs, chiar dacă prin acestea s-a soluționat fondul pricinii; 6. orice alte hotărâri care, potrivit legii, nu mai pot fi atacate cu recurs; aceste hotărâri devin definitive la data expirării termenului de exercitare a apelului ori recursului sau, după caz, la data pronunțării.

18. Curtea reține că în ceea ce privește autoritatea de lucru judecat, art. 430 din Codul de procedură civilă stipulează că hotărârea judecătorească ce soluționează, în tot sau în parte, fondul procesului sau statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra oricărui alt incident are, de la pronunțare, autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranșată. Autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă. Hotărârea judecătorească prin care se ia o măsură provizorie nu are autoritate de lucru judecat asupra fondului; când hotărârea este supusă apelului sau recursului, autoritatea de lucru judecat este provizorie. Hotărârea atacată cu contestația în anulare sau revizuire își păstrează autoritatea de lucru judecat până ce va fi înlocuită cu o altă hotărâre.

19. Curtea a subliniat, de asemenea, că, potrivit art. 513 alin. (4) teza a doua din Codul de procedură civilă, efectul admiterii revizuirii îl constituie anularea celei din urmă hotărâri și trimiterea cauzei spre rejudecare atunci când s-a încălcat efectul pozitiv al autorității de lucru judecat. Revizuirea reprezintă o cale de atac extraordinară, de retractare, nedevolutivă. De aceea, în cadrul judecării acesteia nu este permisă și soluționarea fondului pricinii. În ipoteza în care constată existența motivului de revizuire prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8, instanța competentă să soluționeze cererea de revizuire nu examinează temeinicia hotărârii atacate și nu decide care dintre hotărârile în discuție este cea judicioasă, ci se rezumă la a anula ultima hotărâre cu privire la care constată că nesocotește autoritatea de lucru judecat a hotărârii anterioare. Pentru a decide astfel, instanța se pronunță asupra identității de părți, obiect și cauză în procesele soluționate prin hotărârile comparate, care indică încălcarea autorității de lucru judecat a celei mai întâi pronunțate. Or, în verificarea existenței triplei identități menționate, nu este necesar ca instanța care soluționează cererea de revizuire să analizeze considerentele pe care

instanțele și-au fondat soluțiile pronunțate, ci soluția pronunțată și impusă prin dispozitivul hotărârilor. Art. 461 alin. (1) din Codul de procedură civilă clarifică obiectul asupra căruia poartă orice cale de atac, stabilind că partea din hotărâre împotriva căreia se îndreaptă aceasta este soluția cuprinsă în dispozitivul hotărârii.

20. Așadar, revizuirea, la fel ca orice altă cale de atac, indiferent de caracterul acesteia — ordinară sau extraordinară, de reformare sau de retractare, devolutivă sau nedevolutivă —, se îndreaptă împotriva soluției cuprinse în dispozitivul hotărârii. Chiar dacă, în concepția actuală a Codului de procedură civilă, se bucură de autoritate de lucru judecat atât dispozitivul hotărârii, cât și considerentele pe care acesta se sprijină, după cum prevede art. 430 alin. (2) din acest act normativ, revizuirea întemeiată pe motivul nesocotirii autorității de lucru judecat nu poate viza decât soluția pronunțată, de vreme ce efectul admiterii cererii de revizuire este, așa cum s-a arătat mai sus, anularea ultimei hotărâri, în întregul ei, fără analiza eventualei contrarității existente între considerentele decisive ale hotărârilor în discuție.

21. Este adevărat că art. 461 alin. (2) din Codul de procedură civilă reglementează și problema considerentelor, în sensul că, potrivit acestuia, calea de atac poate să vizeze anumite considerente ale hotărârii, și anume cele prin care s-au dat dezlegări unor probleme de drept ce nu au legătură cu judecata aceluși proces sau care sunt greșite ori nu cuprind constatări de fapt ce prejudiciază partea. Într-o asemenea situație, instanța, admitând calea de atac, va înlătura acele considerente și le va înlocui cu propriile considerente, menținând soluția cuprinsă în dispozitivul hotărârii atacate. Această ipoteză este valabilă însă numai în ceea ce privește căile de atac de reformare, întrucât necesită un control judiciar efectiv al hotărârii, iar nu și în ceea ce privește căile de atac de retractare, așa cum este revizuirea. Astfel, Curtea observă că în ceea ce privește considerentele decizorii, prin care a fost soluționată pe cale incidentală o chestiune litigioasă, acestea nu pot constitui motiv de revizuire a celei de-a doua hotărâri ca urmare a faptului că ar contraveni considerentelor decizorii cuprinse într-o altă hotărâre anterioară. Aceasta deoarece o astfel de ipoteză este exclusă de existența unei alte căi procedurale puse la îndemâna părții interesate încă din timpul soluționării celui de-al doilea proces, și anume posibilitatea acesteia de a invoca excepția autorității de lucru judecat cu referire la soluția dată cu privire la aceeași chestiune

litigioasă rezolvată pe cale incidentală într-o cauză precedentă. Prin urmare, în condiții de diligență procesuală, se poate preveni apariția unor considerente decizorii contradictorii, astfel încât să nu se mai pună problema unei eventuale revizuirii întemeiate pe un asemenea motiv.

22. În ceea ce privește susținerea referitoare la pretinsul tratament discriminatoriu, Curtea o apreciază ca fiind neîntemeiată, întrucât, astfel cum a statuat de principiu în jurisprudența sa, violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite (a se vedea Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996). Or, din examinarea prevederilor criticate, Curtea constată că acestea se aplică în mod egal tuturor celor care se află în ipoteza prevederilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, fără discriminări. Faptul că termenul de introducere a cererii de revizuire curge de la pronunțarea ultimei hotărâri nu este de natură a aduce atingere principiului egalității, întrucât demonstrarea existenței motivului de revizuire prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă nu presupune cu necesitate cunoașterea considerentelor dezvoltate de instanța care a pronunțat ultima hotărâre, ci implică doar argumentarea existenței identității de părți, obiect și cauză din cele două procese, lucru posibil și în lipsa motivării hotărârii a cărei revizuire se solicită.

23. De altfel, Curtea învederează faptul că în virtutea dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, precum și ale art. 129, care statuează că „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, legiuitorul are prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv cu privire la condițiile de exercitare a căilor de atac.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

25. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 20 și art. 148 din Constituție, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Asociația pentru Protecția și Documentarea Patrimoniului din România (Pro Do Mo), cu sediul în municipiul București, și Asociația Centrul Independent pentru Dezvoltarea Resurselor de Mediu, cu sediul în municipiul Cluj Napoca, în Dosarul nr. 2.910/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și constată că prevederile art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 268/2010 privind procedura de examinare pentru obținerea permisului de conducere

În temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 268/2010 privind procedura de examinare pentru obținerea permisului de conducere, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 16 decembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 15³ alineatul (2¹), litera a) va avea următorul cuprins:

„a) susține și promovează proba practică pentru obținerea uneia din categoriile BE, C, CE, C1, C1E, D, DE, D1 sau D1E cu autovehicule cu transmisie automată;”.

2. Mențiunea privind transpunerea normelor Uniunii Europene va avea următorul cuprins:

„Prezentul ordin transpune în legislația națională prevederile art. 5 alin. (2), art. 7 alin. (1) lit. a) și e), art. 11 alin. (6), art. 12, ale anexei II la Directiva 2006/126/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 2006 privind permisele de conducere (reformată), astfel cum a fost modificată prin pct. II din anexa la Directiva 2012/36/UE a Comisiei din 19 noiembrie 2012 de modificare a Directivei 2006/126/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind permisele de conducere, prin Directiva 2013/47/UE a Comisiei din 2 octombrie 2013 de modificare a Directivei 2006/126/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind permisele de conducere, prin pct. 1 din anexa la Directiva 2014/85/UE a Comisiei din 1 iulie 2014 de

modificare a Directivei 2006/126/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind permisele de conducere și prin Directiva (UE) 2020/612 a Comisiei din 4 mai 2020 de modificare a Directivei 2006/126/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind permisele de conducere.”

3. La anexa nr. 4 „Caracteristicile care trebuie îndeplinite de autovehiculele folosite pentru examinarea la proba practică”, paragraful „Categoría A2” va avea următorul cuprins:

„Categoría A2

Motocicleta fără ataș, cu o putere a motorului de cel puțin 20 kW, dar de maximum 35 kW și cu un raport putere/greutate care nu depășește 0,2 kW/KG. Dacă motocicleta este acționată de un motor cu ardere internă, capacitatea cilindrică a motorului trebuie să fie de cel puțin 250 cm³. Dacă motocicleta este acționată de un motor electric, raportul putere/greutate al vehiculului trebuie să fie de cel puțin 0,15 kW/kg.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

★

Prezentul ordin transpune Directiva (UE) 2020/612 a Comisiei din 4 mai 2020 de modificare a Directivei 2006/126/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind permisele de conducere.

Ministrul afacerilor interne,

Marcel Ion Vela

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN**pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului sănătății nr. 654/2020 privind aprobarea Metodologiei pentru colectarea, testarea, procesarea, stocarea și distribuția plasmei de la donator vindecat de COVID-19 și utilizarea monitorizată pentru pacienții critici cu COVID-19 din secțiile ATI**

Văzând Referatul de aprobare al Direcției generale asistență medicală, medicină de urgență și programe de sănătate publică din cadrul Ministerului Sănătății nr. NT 10.400 din 16.10.2020,

având în vedere prevederile art. 16 alin. (1) lit. a), art. 25 alin. (2) teza I și art. 33 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 6 din Legea nr. 282/2005 privind organizarea activității de transfuzie sanguină, donarea de sânge și componente sanguine de origine umană, precum și asigurarea calității și securității sanitare, în vederea utilizării lor terapeutice, republicată, cu completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Punctul III din anexa la Ordinul ministrului sănătății nr. 654/2020 privind aprobarea Metodologiei pentru colectarea, testarea, procesarea, stocarea și distribuția plasmei de la donator vindecat de COVID-19 și utilizarea monitorizată pentru pacienții critici cu COVID-19 din secțiile ATI, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 22 aprilie 2020, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„III. Testarea componentelor sanguine obținute de la donator vindecat de COVID-19

1. Pentru calificarea biologică a componentelor sanguine se aplică la nivelul centrelor de transfuzie sanguină protocolul de testare conform legislației în vigoare și algoritmului de testare elaborat de către Institutul Național de Hematologie Transfuzională (INHT) pentru controlul biologic al donărilor de sânge total și de componente sanguine.

2. Centrele de transfuzie sanguină vor trimite către INHT eșantioane aferente donărilor efectuate de donatorii vindecați de COVID-19 în vederea testării suplimentare:

a) testare PCR pentru virusurile transmisibile prin sânge: HIV, HBV, HCV;

b) testare pentru depistarea anticorpilor anti-SARS-CoV-2 IgG, cu exprimarea titrului de anticorpi neutralizanți IgG.

Eligibilitatea plasmei este dată de un titru de > 1:80 pentru testul calitativ specific pentru IgG;

c) testarea anticorpilor anti-HLA la donatorii cu antecedente de transfuzie de sânge și donatorii de sex feminin care au avut sarcini.

3. În urma testelor efectuate, INHT transmite centrelor de transfuzie sanguină rezultatele care confirmă sau infirmă eligibilitatea plasmei proaspăt congelate pentru distribuție și administrare monitorizată pentru pacienți cu COVID-19.

4. Dacă testul relevă absența anticorpilor sau un titru al anticorpilor neutralizanți anti-SARS-CoV-2 < 80 cu metoda EIA sau o valoare echivalentă printr-o altă metodă, dar rezultatele testelor pentru calificarea biologică permit eliberarea din carantină, plasma va fi și etichetată ca plasmă proaspăt congelată (PPC), reetichetată și pusă la dispoziție pentru o altă utilizare. Unitățile de plasmă cu Ac anti-HLA prezenți nu se eliberează din carantină în vederea administrării terapeutice monitorizate la pacienți cu COVID-19. Centrele de transfuzie sanguină vor arhiva în serotecă eșantioane suplimentare de plasmă/ser aferente donării pentru studii de referință, de exemplu, 10 x 0,5 ml eșantioane congelate.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Romică-Andrei Baciu,
secretar de stat

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 48**din 22 iunie 2020**

Dosar nr. 905/1/2020

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Elena Carmen Popoiag	— judecător la Secția I civilă
Sorinela Alina Macavei	— judecător la Secția I civilă
Valentin Mitea	— judecător la Secția I civilă
Carmen Georgeta Negriță	— judecător la Secția I civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Eugenia Voicheci	— judecător la Secția a II-a civilă
Ana Roxana Tudose	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 905/1/2020, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă domnul magistrat-asistent Cristian Balacciu, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 1.752/112/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că: la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; revizuenții au depus un punct de vedere asupra chestiunii de drept cu nerespectarea termenului legal.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 11 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.752/112/2019, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: *dacă dispozițiile art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă pot fi interpretate ca fiind aplicabile și în cazul formulării unei cereri de revizuire în materia dreptului procesual civil în ipoteza hotărârilor rămase definitive prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene.*

II. Dispozițiile legale ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile**II.1. Dreptul intern****8. Constituția României**

Art. 20. — „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.”

Art. 126. — „(...) (2) Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.

(3) Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale (...)"

Art. 129. — „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.”

Art. 148. — „(...) (2) Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare (...)"

9. Codul de procedură civilă

Art. 509. „Obiectul și motivele revizuirii”

„(1) Revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă:

1. s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut ori s-a dat mai mult decât s-a cerut;

2. obiectul pricinii nu se află în ființă;

3. un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul ori în urma judecății, când aceste împrejurări au influențat soluția pronunțată în cauză. În cazul în care constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, instanța de revizuire se va pronunța mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate. În acest ultim caz, la judecarea cererii va fi citat și cel învinuit de săvârșirea infracțiunii;

4. un judecător a fost sancționat disciplinar definitiv pentru exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență, dacă aceste împrejurări au influențat soluția pronunțată în cauză;

5. după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților;

6. s-a casat, s-a anulat ori s-a schimbat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere;

7. statul ori alte persoane juridice de drept public, minorii și cei puși sub interdicție judecătorească ori cei puși sub curatelă nu au fost apărați deloc sau au fost apărați cu viclenie de cei însărcinați să îi apere;

8. există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade diferite, care încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri;

9. partea a fost împiedicată să se înfățișeze la judecată și să înștiințeze instanța despre aceasta, dintr-o împrejurare mai presus de voința sa;

10. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, iar consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă;

11. după ce hotărârea a devenit definitivă, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra excepției invocate în acea cauză, declarând neconstituțională prevederea care a făcut obiectul acelei excepții (...)"

Art. 457. „Legalitatea căii de atac”

„(1) Hotărârea judecătorească este supusă numai căilor de atac prevăzute de lege, în condițiile și termenele stabilite de aceasta, indiferent de mențiunile din dispozitivul ei (...)"

10. *Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 (Legea nr. 554/2004)*

Art. 21. — „(1) Constituie motiv de revizuire, care se adaugă la cele prevăzute de Codul de procedură civilă, pronunțarea hotărârilor rămase definitive prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene, reglementat la art. 148 alin. (2) coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României, republicată.

(2) Sunt supuse revizuirii, pentru motivul prevăzut la alin. (1), și hotărârile definitive care nu evocă fondul.

(3) Cererea de revizuire se introduce în termen de o lună de la data comunicării hotărârii definitive și se soluționează de urgență și cu precădere.”

11. *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative (Legea nr. 24/2000)*

Art. 15. — „(...) (2) Caracterul special al unei reglementări se determină în funcție de obiectul acesteia, circumstanțiat la anumite categorii de situații, și de specificul soluțiilor legislative pe care le instituie.

(3) Reglementarea este derogatorie dacă soluțiile legislative referitoare la o situație anume determinată cuprind norme diferite în raport cu reglementarea-cadru în materie, aceasta din urmă păstrându-și caracterul său general obligatoriu pentru toate celelalte cazuri.”

II.2. Dreptul Uniunii Europene

12. *Tratatul privind Uniunea Europeană*

Art. 6. — „(1) Uniunea recunoaște drepturile, libertățile și principiile prevăzute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene din 7 decembrie 2000, astfel cum a fost adaptată la 12 decembrie 2007, la Strasbourg, care are aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor.

Dispozițiile cuprinse în Cartă nu extind în niciun fel competențele Uniunii astfel cum sunt definite în tratate.

Drepturile, libertățile și principiile prevăzute în Cartă se interpretează în conformitate cu dispozițiile generale din titlul VII al Cartei privind interpretarea și punerea sa în aplicare și cu luarea în considerare în mod corespunzător a explicațiilor menționate în Cartă, care prevăd izvoarele acestor dispoziții.

(2) Uniunea aderă la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Competențele Uniunii, astfel cum sunt definite în tratate, nu sunt modificate de această aderare.

(3) Drepturile fundamentale, astfel cum sunt garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și astfel cum rezultă din tradițiile constituționale comune statelor membre, constituie principii generale ale dreptului Uniunii.”

Art. 19. — „(...) (3) Curtea de Justiție a Uniunii Europene hotărăște în conformitate cu tratatele:

(a) cu privire la acțiunile introduse de un stat membru, de o instituție ori de persoane fizice sau juridice;

(b) cu titlu preliminar, la solicitarea instanțelor judecătorești naționale, cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea actelor adoptate de instituții;

(c) în celelalte cazuri prevăzute în tratate.”

13. *Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene*

Art. 267. — „Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la:

(a) interpretarea tratatelor;

(b) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii.

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe dintr-un stat membru, această instanță poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință îi este

necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții să se pronunțe cu privire la această chestiune.

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe naționale ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, această instanță este obligată să sesizeze Curtea (...)"

14. *Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene*

Art. 47. „Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil”

„Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol.

Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărută și reprezentată.

Asistența juridică gratuită se acordă celor care nu dispun de resurse suficiente, în măsura în care aceasta este necesară pentru a-i asigura accesul efectiv la justiție.”

III. **Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept**

15. Prin contestația la executare înregistrată pe rolul Judecătoriei Cluj-Napoca la 20 septembrie 2017 cu nr. 19.368/211/2017, contestatorii A și B au solicitat, în contradictoriu cu intimata C S.A., anularea Procesului-verbal de licitație imobiliară nr. x din 29 august 2017 din Dosarul execuțional nr. x/2014 și suspendarea executării silită până la soluționarea contestației.

16. În motivare, contestatorii au arătat că au încheiat cu intimata Contractul de credit nr. x din 15 aprilie 2008 și actele adiționale din 2 noiembrie 2009 și 28 februarie 2011. Ca urmare a neachitării unor rate de credit, intimata a înaintat executorului judecătoresc o cerere de executare silită a contractului de credit și a actelor adiționale aferente, fiind format Dosarul execuțional nr. x/2014, în care a fost încuviințată executarea silită.

17. Contestatorii au susținut că în Dosarul nr. 12.967/211/2014, soluționat în mod definitiv între aceleași părți, Tribunalul Specializat Cluj a constatat caracterul abuziv al unor clauze din contractul de credit, iar intimata a fost obligată la restituirea către contestatori a sumelor de bani percepute în temeiul clauzelor abuzive. Sumele supuse obligației de restituire au fost achitate în perioada cuprinsă între anii 2008 și 2010, astfel încât au influențat dobânzile și comisioanele încasate și ulterior acestei date.

18. Contestatorii au arătat că executarea silită a fost inițiată și continuată în baza unui contract de credit anulat parțial, astfel încât creanța decurgând din titlul executoriu nu este certă. În acest context, vânzarea silită a imobilului proprietatea contestatorilor la licitația din 29 august 2017 s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art. 663 alin. (1) din Codul de procedură civilă, conform cărora „executarea silită nu se poate face decât dacă creanța este certă, lichidă și exigibilă”.

19. De asemenea, au susținut că licitația imobiliară din 29 august 2017 s-a efectuat cu nesocotirea dispozițiilor art. 846 alin. (2) din Codul de procedură civilă, conform cărora „licitația se va ține separat pentru fiecare imobil”, întrucât la același termen au avut loc licitațiile cu privire la ambele imobile aparținând contestatorilor.

20. În drept, contestatorii au invocat dispozițiile art. 453, art. 712 și art. 719 din Codul de procedură civilă.

21. Contestatorii au precizat ulterior că obiectul contestației la executare îl reprezintă anularea Procesului-verbal de licitație imobiliară nr. x din 29 august 2017, în cadrul căruia a fost adjudecat imobilul reprezentat de locuința acestora.

22. Intimata nu a depus întâmpinare.

23. Prin Sentința civilă nr. 268/2018 din 17 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 19.368/211/2017, Judecătoria Cluj-Napoca a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Bistrița, pe rolul căreia cauza a fost înregistrată sub același număr unic.

24. Prin Sentința civilă nr. 1.560/2018 din 6 iunie 2018, Judecătoria Bistrița a admis contestația la executare. A anulat Procesul-verbal de licitație imobiliară nr. x din 29 august 2017 din Dosarul execuțional nr. x/2014 și a obligat-o pe intimată la plata către contestatori a cheltuielilor de judecată în cuantum de 1.000 lei.

25. Pentru a hotărî astfel, prima instanță a constatat că executarea silită a fost încuviințată împotriva contestatorilor în toate formele prevăzute de lege. Aceeași instanță a apreciat că licitația publică cu privire la imobilele aparținând contestatorilor s-a planificat la aceeași dată, însă la ore diferite, licitația ținându-se separat pentru fiecare imobil, astfel încât nu au fost încălcate dispozițiile art. 846 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

26. Prima instanță a mai reținut că executarea silită a fost continuată în baza unui contract de credit anulat parțial în urma admiterii în parte a acțiunii ce a format obiectul Dosarului nr. 12.967/211/2014, intimata fiind obligată să restituie contestatorilor sumele percepute în baza unor clauze abuzive în perioada cuprinsă între anii 2008 și 2010. Cu toate acestea, la cererea intimatei, executorul judecătoresc a continuat executarea silită împotriva contestatorilor, concretizată în vânzarea silită a imobilului aparținând acestora din urmă.

27. Prima instanță a apreciat că nu era îndeplinită cerința caracterului cert al creanței pretinse de intimată împotriva contestatorilor la data încheierii Procesului-verbal de licitație imobiliară nr. x din 29 august 2017. În acest context, a reținut că executorul judecătoresc a procedat la vânzarea silită a imobilului proprietatea contestatorilor, în baza unui titlu executoriu anulat în parte, cu nesocotirea dispozițiilor art. 663 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

28. Împotriva sentinței primei instanțe C S.A. a declarat apel.

29. În motivarea apelului, apelanta a susținut că legalitatea executării silită înseși, cu referire la caracterul cert și lichid al creanței, a fost contestată cu depășirea termenului de 15 zile de la data comunicării primului act de executare. În aceste condiții, instanța de executare putea examina numai motivele referitoare la nelegalitatea Procesului-verbal de licitație nr. x din 29 august 2017.

30. Prin întâmpinarea depusă la dosar, A și B au solicitat respingerea apelului ca nefondat.

31. Prin Decizia civilă nr. 170/2019 din 28 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 19.368/211/2017, Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a admis apelul declarat împotriva sentinței primei instanțe, pe care a schimbat-o, în sensul că a respins ca tardivă contestația la executare cu privire la caracterul cert al creanței și ca neîntemeiată contestația la executare formulată împotriva Procesului-verbal de licitație imobiliară nr. x din 29 august 2017, emis în Dosarul execuțional nr. x/2014, și i-a obligat pe intimați la plata către apelantă a cheltuielilor de judecată în cuantum de 500 lei.

32. Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a reținut că publicația de vânzare imobiliară a fost comunicată contestatorilor la 31 august 2016. Astfel, prin raportare la primul

act de executare comunicat după rămânerea definitivă a Sentinței civile nr. 3.104/2015 din 17 noiembrie 2015 a Tribunalului Specializat Cluj, formularea contestației la executare, prin care s-a invocat lipsa caracterului cert al creanței, la 20 septembrie 2017, s-a făcut cu depășirea termenului legal de 15 zile.

33. Cu privire la Procesul-verbal de licitație imobiliară nr. x din 29 august 2017, instanța de apel a apreciat că acest act de executare respectă cerințele de validitate instituite de art. 846 alin. (2) din Codul de procedură civilă, întrucât au fost stabilite ore diferite pentru cele două licitații imobiliare, acestea fiind ținute separat pentru fiecare imobil.

34. Împotriva deciziei instanței de apel A și B au formulat cerere de revizuire, prin care au solicitat schimbarea în tot a deciziei atacate, în sensul respingerii apelului.

35. În motivarea cererii revizuenții au susținut că formularea unei cereri de revizuire în materia dreptului procesual civil trebuie să fie admisibilă și în ipoteza hotărârilor rămase definitive prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene, conform hotărârii pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-69/14 (*Dragoș Constantin Târșia împotriva Statului român, Serviciului public comunitar regim permise de conducere și înmatriculare a autovehiculelor*).

36. Totodată, au arătat că, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților. În susținerea motivului de revizuire prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, au arătat că pot fi invocate și înscrisuri inexistente la momentul pronunțării hotărârii atacate. Astfel, o hotărâre poate fi invocată într-o cerere de revizuire dacă a fost pronunțată asupra unei cereri introduse înainte de soluționarea definitivă a litigiului în care se cere revizuirea.

37. În această ipoteză, hotărârea invocată ca înscris nou nu putea fi înfățișată în acea pricină, partea neavând posibilitatea de a determina pronunțarea ei la o dată anterioară. Totodată, este îndeplinită și condiția preexistenței înscrisului la data pronunțării hotărârii a cărei revizuire se cere, chiar dacă înscrisul poartă o dată ulterioară pronunțării hotărârii, dacă se referă la situații atestate de înscrisuri preexistente.

38. În acest context, revizuenții au susținut că înscrisul nou este reprezentat de Ordonanța din 6 octombrie 2019, pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-75/19 (*MF împotriva BNP Paribas Personal Finance Paris SA Sucursala București, Secapital Sàrl*).

39. Titularii cererii de revizuire au învederat că se impune retractarea deciziei atacate, având în vedere că a existat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, iar consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă prin raportare la motivul de revizuire constând în pronunțarea unei hotărâri rămase definitivă prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene.

40. În drept, cererea de revizuire a fost întemeiată pe dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 5 și 10 din Codul de procedură civilă, art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și art. 148 din Constituția României.

41. Revizuenții au formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea interpretării și aplicării dispozițiilor art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă, pentru a se statua dacă aceste dispoziții se interpretează în sensul că este admisibil motivul de revizuire prin care se invocă încălcarea unor hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene ulterioare hotărârii a cărei revizuire se cere.

42. În motivarea cererii de sesizare s-a arătat că este admisibilă revizuirea întemeiată pe motivul încălcării principiului priorității dreptului Uniunii Europene prin raportare la hotărârile Curții de Justiție a Uniunii Europene, pronunțate în cauzele C-75/19 și C-69/14.

43. Nu s-a depus întâmpinare în dosarul de revizuire în care s-a formulat prezenta sesizare.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

44. Asupra admisibilității sesizării, completul de judecată al instanței de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru următoarele motive:

De lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât se solicită revizuirea Deciziei nr. 170/2019 din 28 februarie 2019 a Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în raport cu decizia pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-75/19.

Chestiunea de drept este nouă, deoarece Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acestei chestiuni printr-o altă hotărâre.

Chestiunea de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, verificate la data sesizării.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

45. În opinia revizuenților, exercitarea căii de atac a revizuirii ar fi admisibilă și în litigiile civile, conform art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 148 din Constituția României și art. 21 alin. (2) din Legea nr. 554/2004.

46. Astfel, formularea unei cereri de revizuire în materia dreptului procesual civil trebuie să fie posibilă și în ipoteza hotărârilor rămase definitive prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene, reglementat de art. 148 alin. (2) coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României. În sprijinul acestei concluzii au fost evocate statuările Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauzele C-75/19 și C-69/14.

47. În temeiul principiului priorității dreptului Uniunii Europene, intrarea în vigoare a unei norme de drept comunitar determină inaplicabilitatea oricărei norme naționale preexistente, contrare celei dintâi, și, totodată, împiedică adoptarea valabilă a unor acte normative naționale incompatibile cu normele Uniunii Europene (norme naționale viitoare).

48. Instanța națională are obligația de a aplica integral dreptul Uniunii Europene și de a proteja drepturile particularilor prin neaplicarea oricărei norme naționale contrare legislației comunitare, indiferent dacă aceasta este anterioară sau ulterioară normei comunitare, fără a fi necesar să solicite sau să aștepte înlăturarea ei de către legiuitor sau de către Curtea Constituțională. Faptul că instanța națională a ignorat sau a refuzat să se conformeze dreptului Uniunii Europene nu poate fi imputat părții, deoarece partea nu poate fi obligată să suporte consecințele nerespectării legii de către instanțele naționale.

49. Astfel, dacă, după rămânerea definitivă a hotărârii pronunțate în cauză cu ignorarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene, Curtea de Justiție a Uniunii Europene adoptă o hotărâre în alt sens, partea interesată va fi îndreptățită ca, într-un termen rezonabil și compatibil cu principiul securității și stabilității raporturilor juridice derivate dintr-o hotărâre definitivă, să obțină revizuirea acelei hotărâri. Așadar, reprezintă o

încălcarea a principiului priorității dreptului Uniunii Europene nerespectarea interpretării date de Curtea de Justiție a Uniunii Europene printr-o hotărâre preliminară pronunțată ulterior deciziei atacate cu revizuire.

50. De asemenea, hotărârea preliminară nu are valoare constitutivă, ci declarativă, astfel încât efectele ei se aplică de la data intrării în vigoare a normelor interpretate. Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene ilustrate în Cauza C-69/14, principiul priorității dreptului Uniunii Europene nu este incompatibil cu litigiile din materia procedurii civile, chiar dacă motivul de revizuire reprezentat de constatarea încălcării dreptului european este prevăzut expres doar în materie administrativă.

51. În concluzie, revizuenții au arătat că actele normative prin care sunt transpuse directivele trebuie să țină cont de principiile și scopurile stabilite prin acestea din urmă. Or, Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii are ca obiectiv asigurarea unei protecții adecvate a consumatorilor ca părți în contractele de credit.

52. Intimata nu a comunicat un punct de vedere asupra chestiunii de drept.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

53. În opinia completului de judecată care a formulat sesizarea, dispozițiile art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu pot fi interpretate ca fiind aplicabile în cazul formulării unei cereri de revizuire în materia dreptului procesual civil în ipoteza hotărârilor rămase definitive prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene.

54. Astfel, dispozițiile anterior evocate permit revizuirea doar a hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în cadrul unor acțiuni de natură administrativă, în baza art. 21 din Legea nr. 554/2004. Motivele care justifică promovarea unei cereri de revizuire sunt expres și limitativ prevăzute de art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă. A admite teza potrivit căreia revizuirea unei hotărâri poate avea loc și în afara motivelor expres prevăzute de lege ar însemna a aduce atingere principiului securității raporturilor juridice civile și a lăsa la aprecierea instanțelor măsura în care o hotărâre și-a pierdut sau nu credibilitatea.

55. În hotărârea pronunțată în Cauza C-69/14, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că „(...) revine fiecărui stat membru, în temeiul principiului autonomiei procedurale, atribuția de a desemna instanțele competente și de a stabili modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor în justiție destinate să asigure protecția drepturilor conferite contribuabililor de dreptul Uniunii (...)”

56. Cu privire la autoritatea de lucru judecat, în aceeași cauză Curtea a statuat însă că, deși „(...) dreptul Uniunii nu impune instanței naționale să înlăture aplicarea normelor interne de procedură care conferă autoritate de lucru judecat unei decizii judecătorești, chiar dacă aceasta ar permite îndreptarea unei situații naționale incompatibile cu acest drept (...)”, totuși, „(...) în cazul în care normele de procedură interne aplicabile prevăd posibilitatea ca instanța națională să revină, în anumite condiții, asupra unei hotărâri care are autoritate de lucru judecat pentru a face ca situația să fie compatibilă cu dreptul național, această posibilitate trebuie să prevaleze, în conformitate cu principiile echivalenței și eficacității, dacă sunt întrunite condițiile menționate, pentru a restabili conformitatea situației în discuție în litigiul principal cu dreptul Uniunii (...)”

57. Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene face deci trimitere la existența în dreptul național a unei căi legale reglementate pentru a retracta o hotărâre definitivă, atunci când se dovedește ulterior că aceasta este incompatibilă cu dreptul Uniunii Europene. Prin urmare, este necesară o intervenție legislativă, similară celei din domeniul contenciosului administrativ, în sensul reglementării unui motiv de revizuire în privința hotărârilor definitive pronunțate în materie civilă care încalcă dreptul Uniunii Europene.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

58. Curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Pitești, Ploiești, Oradea, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara au comunicat că nu au identificat practică judiciară cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

59. Curțile de apel București și Cluj au comunicat că au identificat practică judiciară relevantă cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

60. Curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara au transmis punctele de vedere ale judecătorilor, din care au rezultat trei opinii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

61. *Într-o primă opinie* s-a apreciat că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă în cazul formulării unei cereri de revizuire în materia dreptului procesual civil în ipoteza hotărârilor rămase definitive prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene, deoarece acest motiv nu poate fi încadrat în niciunul dintre cazurile expres și limitativ prevăzute de aceste dispoziții (Curtea de Apel Galați — Secția a II-a civilă și Secția de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Galați — Secția a II-a civilă și Secția de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă, Judecătoria Galați, Judecătoria Tecuci, Judecătoria Liești, Judecătoria Brăila, Tribunalul Dâmbovița — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal — în opinie majoritară, Tribunalul Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Neamț — Secția I civilă și de contencios administrativ și Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Iași — Secția civilă și Secția contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Vaslui, Judecătoria Iași, Judecătoria Brașov, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția I civilă, Judecătoria Bistrița, Judecătoria Baia Mare, Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Bihor — Secția I civilă, Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, Secția a V-a civilă, Secția a VI-a civilă, Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalul București, Judecătoria Călărași, Judecătoria Lehliu-Gară — în opinie majoritară, Tribunalul Ialomița — Secția civilă, Tribunalul Ilfov, Judecătoria Buftea, Judecătoria Cornetu, Tribunalul Giurgiu, Judecătoria Giurgiu, Tribunalul Teleorman — Secția civilă și Secția conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Videle, Judecătoria Zimnicea, Tribunalul Dolj — Secția I civilă, Tribunalul Mehedinți — Secția I civilă, Judecătoria Drobeta-Turnu Severin, Judecătoria Strehaia, Tribunalul Gorj — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și instanțele din

circumscripția sa teritorială, Curtea de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă și Curtea de Apel Suceava — Secția a II-a civilă).

62. *Într-o a doua opinie* s-a apreciat că dispozițiile art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă pot fi interpretate ca fiind aplicabile și în cazul formulării unei cereri de revizuire în materia dreptului procesual civil în ipoteza hotărârilor rămase definitive prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene (Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă, Judecătoria Turnu Măgurele, Judecătoria Roșiori de Vede, Judecătoria Onești, Tribunalul pentru minori și familie Brașov, Tribunalul Bihor — Secția a II-a civilă, Judecătoria Târgu Jiu și Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal).

63. *Într-o a treia opinie* s-a apreciat că ar trebui aplicat art. 21 din Legea nr. 554/2004, care reglementează acest caz de revizuire (opinia majoritară a judecătorilor specializați în materia contenciosului administrativ din cadrul Tribunalului Sibiu).

64. *În sensul primei opinii* este Decizia civilă (definitivă) nr. 231/A/2017 din 11 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.444/33/2016*, prin care Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă a respins ca inadmisibilă cererea de revizuire, cu motivarea că o hotărâre a Curții de Justiție a Uniunii Europene nu poate fi invocată în cadrul motivului de revizuire prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 10 din Codul de procedură civilă, iar motivul de revizuire prevăzut de art. 21 din Legea nr. 554/2004 este aplicabil numai în procesele de contencios administrativ și fiscal.

65. *În sensul celei de-a doua opinii* este Decizia civilă (definitivă) nr. 1.885 din 22 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 899/2/2015, prin care Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a admis cererea de revizuire, în temeiul art. 509 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, apreciind că hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene reprezintă un înscris nou, în sensul acestui text de lege.

66. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în chestiunea de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. **Jurisprudența Curții Constituționale**

67. Prin Decizia nr. 1.039 din 5 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 29 ianuarie 2013, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că:

— Legea nr. 299/2011 pentru abrogarea alin. (2) al art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în ansamblul său, este neconstituțională;

— prevederile art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că nu pot face obiectul revizuirii hotărârile definitive și irevocabile pronunțate de instanțele de recurs, cu încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene, atunci când nu evocă fondul cauzei.

IX. **Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție**

68. Prin Decizia nr. 45 din 12 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 23 mai 2017, pronunțată în materia contenciosului administrativ, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 21 alin. (2) teza I din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, cererea de revizuire este admisibilă în baza unor decizii ale Curții de Justiție a Uniunii Europene, indiferent de

momentul pronunțării acestora și de împrejurarea invocării sau nu în litigiul de bază a dispozițiilor de drept european preexistente, încălcate prin hotărârea a cărei revizuire se cere. Termenul în care poate fi formulată cererea de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 21 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 este de o lună și curge de la data comunicării hotărârii definitive, supusă revizuirii.”

69. Prin Decizia nr. 929 din 26 mai 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a respins, ca inadmisibilă, cererea de revizuire formulată împotriva Deciziei nr. 502 din 17 martie 2017 a aceleiași secții, apreciind că revizuirea prevăzută de art. 21 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 este tot o cale extraordinară de atac, ca și cea prevăzută de art. 509 din Codul de procedură civilă, numai că motivul pentru care se solicită revizuirea este diferit de cele prevăzute de Codul de procedură civilă și are menirea de a asigura respectarea de către instanțele de contencios administrativ a principiului priorității normelor dreptului european față de norma internă, principiu care are și o consacrare constituțională în art. 148 alin. (2) din Constituția României. În acest context s-a reținut că decizia atacată cu revizuire a fost pronunțată cu privire la recursul exercitat împotriva Deciziei nr. 479 din 10 mai 2016 a Curții de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, în cadrul unui proces civil, iar nu a unui contencios administrativ.

X. **Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene**

70. Prin Ordonanța din 6 octombrie 2019, pronunțată în Cauza C-75/19 (*MF împotriva BNP Paribas Personal Finance Paris SA Sucursala București, Secapital Sârl*), Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că: „Directiva 93/13/CEE a Consiliului privind clauzele abuzive în contracte încheiate cu consumatorii trebuie interpretată în sensul că se opune unei norme de drept național în temeiul căreia un consumator care a încheiat un contract de credit cu o instituție de credit și împotriva căruia acest profesionist a început o procedură de executare silită este decăzut din dreptul de a invoca existența unor clauze abuzive pentru a contesta procedura menționată după expirarea unui termen de 15 zile de la comunicarea primelor acte ale acestei proceduri, chiar dacă acest consumator are la dispoziție, în temeiul dreptului național, o acțiune în justiție în scopul constatării existenței unor clauze abuzive a cărei introducere nu este supusă niciunui termen, dar a cărei soluție nu produce efecte asupra celei care rezultă din procedura de executare silită și care îi poate fi impusă consumatorului înainte de soluționarea acțiunii în constatarea existenței unor clauze abuzive.”

71. Prin Hotărârea din 16 martie 2006, pronunțată în Cauza C-234/04 (*Rosmarie Kapferer împotriva Schlank & Schick GmbH*), Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că: „Principiul cooperării care decurge din articolul 10 din Tratatul CE nu impune unei instanțe naționale să înlăture normele de procedură internă în vederea reexaminării unei hotărâri judecătorești care a dobândit autoritate de lucru judecat și să o anuleze, atunci când se constată că ea este contrară dreptului comunitar.”

72. Prin Hotărârea din 6 octombrie 2015, pronunțată în Cauza C-69/14 (*Dragoș Constantin Târșia împotriva Statului român, Serviciului public comunitar regim permise de conducere și înmatriculare a autovehiculelor*) Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că: „Dreptul Uniunii, în special principiile echivalenței și efectivității, trebuie interpretat în sensul că nu se opune, în împrejurări precum cele din litigiul principal, ca o instanță națională să nu aibă posibilitatea de a revizui o hotărâre judecătorească definitivă pronunțată în cadrul unei acțiuni de

natură civilă, în cazul în care această hotărâre se dovedește a fi incompatibilă cu o interpretare a dreptului Uniunii reținută de Curtea de Justiție a Uniunii Europene ulterior datei la care hotărârea menționată a rămas definitivă, chiar dacă o astfel de posibilitate există în ceea ce privește hotărârile judecătorești definitive incompatibile cu dreptul Uniunii pronunțate în cadrul unor acțiuni de natură administrativă.”

XI. Raportul asupra chestiunii de drept

73. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

74. Examinând admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, constată următoarele:

Potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, *„dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”*.

Potrivit art. 520 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, *„(1) Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbatere contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților. (2) Prin încheierea prevăzută la alin. (1), cauza va fi suspendată până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept”*.

75. Din examinarea dispozițiilor anterior evocate reiese că este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu o cerere de dezlegare a unei chestiuni de drept:

- existența pe rolul unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit în ultimă instanță, a unei cauze;
- existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei;
- chestiunea de drept să fie nouă;
- asupra acestei chestiuni de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu formeze obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

76. Prima condiție este îndeplinită, întrucât problema de drept supusă dezlegării a fost ridicată într-o cauză aflată pe rolul Tribunalului Bistrița-Năsăud, având ca obiect o cerere de revizuire.

77. Din examinarea actelor de la dosar se reține că revizuirea privește Decizia civilă nr. 170/2019 din 28 februarie 2019, pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 19.368/211/2017, prin care a fost soluționat în mod definitiv apelul declarat împotriva Sentinței civile nr. 1.560/2018 din 6 iunie 2018, pronunțată de Judecătoria Bistrița în cadrul unei contestații la executarea silită propriu-zisă.

78. Potrivit art. 718 alin. (1) din Codul de procedură civilă, hotărârea pronunțată cu privire la contestație poate fi atacată numai cu apel, cu excepția hotărârilor pronunțate în temeiul art. 712 alin. (4) și art. 715 alin. (4), care pot fi atacate în condițiile dreptului comun.

79. Din analiza deciziei supuse revizuirii reiese că instanțele au fost investite cu o contestație la executarea propriu-zisă, situație în care hotărârea pronunțată în apel este definitivă, în conformitate cu dispozițiile art. 718 alin. (1), raportat la art. 634 alin. (1) pct. 4 teza I din Codul de procedură civilă.

80. Se reține și faptul că instanța de trimitere a suspendat judecata până la soluționarea prezentei sesizări de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

81. În consecință, decizia atacată având caracter definitiv, hotărârea prin care se soluționează revizuirea acesteia are tot caracter definitiv, potrivit dispozițiilor art. 513 alin. (5) din Codul de procedură civilă, așa încât se poate conchide că tribunalul este investit cu o cauză pendinte și că hotărâște în această cauză în ultimă instanță, fiind astfel respectată cerința art. 519 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

82. Este îndeplinită și cerința noutății chestiunii de drept supuse dezlegării de față.

83. Așa cum reiese din analiza informațiilor comunicate de curțile de apel și de instanțele arondate, ca și din examinarea deciziei pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă, evidențiate la capitolele VII și IX, problematica dedusă analizei în cauza de față a fost abordată doar în cadrul a trei dosare, astfel încât nu se poate reține că aceasta a format deja obiectul unei analize consistente, pentru a se reține că și-a pierdut caracterul de noutate.

84. Distinct de acest aspect, este utilă abordarea chestiunii noutății și din perspectiva hotărârii invocate drept temei al revizuirii, hotărâre care este pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în domeniul extrem de specializat al Directivei 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii.

85. Or, examinând hotărârile comunicate, se constată că niciuna dintre ele nu a vizat sfera protecției consumatorilor în contractele încheiate cu profesioniștii, astfel că, și din această perspectivă, nu se poate reține că s-a epuizat caracterul de noutate al chestiunii în discuție.

86. Cu privire la condiția privind nepronunțarea Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra problemei de drept supuse dezlegării, în jurisprudența sa, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut că art. 519 din Codul de procedură civilă nu prevede expres modalitatea în care Înalta Curte de Casație și Justiție să fi statuat asupra chestiunii de drept care face obiectul sesizării. Așadar, acest text de lege are în vedere nu numai hotărârile judecătorești obligatorii *erga omnes*, ci și pe cele pronunțate în recursurile în casație, în măsura în care acestea au fost date publicității de așa manieră încât să fie cunoscute de titularii unor asemenea sesizări ori constituie o jurisprudență consolidată asupra problemei de drept în discuție (Decizia nr. 28 din 21 septembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 16 octombrie 2015, și Decizia nr. 2 din 22 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018).

87. Verificând îndeplinirea acestei condiții, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că nu a fost pronunțată nicio decizie în cadrul mecanismelor de unificare a practicii judiciare cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării și nici nu s-a notat

existența pe rolul său a unui recurs în interesul legii cu acest obiect.

88. De asemenea existența unei singure decizii pronunțate de instanța supremă într-un recurs în casație cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării (Decizia nr. 929 din 26 mai 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă) nu este suficientă pentru a se considera că s-a statuat deja în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă. Ca atare, o singură decizie pronunțată într-un recurs în casație nu este aptă de a contura existența unei practici judiciare a instanței supreme cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

89. Prin urmare, condiția privind nepronunțarea Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra chestiunii de drept supuse dezlegării este îndeplinită.

90. Nu este însă îndeplinită condiția legăturii cu cauza a chestiunii de drept ce face obiectul prezentei sesizări și, decurgând din aceasta, nici condiția privind dificultatea și seriozitatea chestiunii de drept deduse judecării, sens în care se rețin argumentele ce vor fi expuse în cele ce urmează.

91. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat în mod constant asupra condiției ca problema de drept supusă judecării să comporte un grad ridicat de dificultate, astfel încât, în aplicarea dispozițiilor art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, să fie necesar ca instanța supremă să se pronunțe asupra interpretării și aplicării unor chestiuni de drept serioase și reale.

92. În speță, abordarea chestiunii de drept deduse judecării relevă faptul că instanța de trimitere face referire la interpretarea dispozițiilor art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fără a menționa care dintre ipotezele textului legal ar putea pune probleme în interpretare și/sau aplicare.

93. Cu privire la condiția dificultății și seriozității chestiunii de drept deduse judecării, se reține că ambiguitatea întrebării adresate de instanța de trimitere este amplificată de menționarea în textul însuși al acesteia a faptului că interpretarea vizează „revizuirea în materia dreptului procesual civil”, ceea ce presupune ca instanța supremă, plecând de la dispoziții ale Codului de procedură civilă în materia revizuirii, să se pronunțe prin extindere sau completare, pe cale de interpretare, asupra acestei căi extraordinare de atac de retractare, aplicabilă tuturor cauzelor civile, în condițiile în care hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene invocată vizează un domeniu specializat, iar decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție, invocată de asemenea ca argument, vizează tot un domeniu strict delimitat, cel al contenciosului administrativ.

94. Din acest din urmă punct de vedere, se impune evocarea Deciziei nr. 1.039 din 5 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 29 ianuarie 2013, prin care Curtea Constituțională a reținut că textul legal criticat [art. 21 alin. (2) teza I din Legea nr. 554/2004] *introduce în planul legii contenciosului administrativ un nou motiv de revizuire, care se adaugă la cele prevăzute de art. 322 din Codul de procedură civilă din 1865.*

95. Potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, caracterul special al unei reglementări se determină în funcție de obiectul acesteia, circumstanțiat la anumite categorii de situații, și de specificul soluțiilor legislative pe care le instituie, iar potrivit alin. (3) al aceluiași articol, reglementarea este derogatorie dacă soluțiile legislative referitoare la o situație anume determinată cuprind norme diferite în raport cu reglementarea-cadru în materie, aceasta din urmă păstrându-și caracterul său general obligatoriu pentru toate celelalte cazuri.

96. În aplicarea acestui text de lege, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că nu este posibilă extinderea dispozițiilor din materii strict specializate — dreptul administrativ, dreptul consumatorilor — în materia dreptului comun, cu atât mai puțin în domeniul căilor de atac, expres și limitativ reglementate de lege.

97. Lipsa dificultății și seriozității chestiunii de drept supuse dezlegării este accentuată de statuarea cuprinsă în Hotărârea din 6 octombrie 2015, pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-69/14 (*Dragoș Constantin Târșia împotriva Statului român, Serviciului public comunitar regim permise de conducere și înmatriculare a autovehiculelor*), în sensul că: „Dreptul Uniunii, în special principiile echivalenței și efectivității, trebuie interpretat în sensul că *nu se opune*, în împrejurări precum cele din litigiul principal, *ca o instanță națională să nu aibă posibilitatea de a revizui o hotărâre judecătorească definitivă pronunțată în cadrul unei acțiuni de natură civilă*, în cazul în care această hotărâre se dovedește a fi incompatibilă cu o interpretare a dreptului Uniunii reținută de Curtea de Justiție a Uniunii Europene ulterior datei la care hotărârea menționată a rămas definitivă, chiar dacă o astfel de posibilitate există în ceea ce privește hotărârile judecătorești definitive incompatibile cu dreptul Uniunii pronunțate în cadrul unor acțiuni de natură administrativă.”

98. Ca argument suplimentar, instanța supremă constată că art. 21 din Legea nr. 554/2004, privitor la calea de atac extraordinară a revizuirii în materia contenciosului administrativ, a suferit o ultimă modificare adusă prin Legea nr. 212/2018 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 658 din 30 iulie 2018.

99. Cum Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă a suferit, ulterior datei de 30 iulie 2018, o modificare consistentă prin Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.074 din 18 decembrie 2018, iar această modificare nu a vizat și cazurile de revizuire prevăzute de art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă, este dincolo de orice îndoială că intenția legiuitorului nu a privit extinderea cazurilor de revizuire în sensul în care aceasta a operat în materia contenciosului administrativ.

100. Sintetizând, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că întrebarea adresată de instanța de trimitere este lipsită de claritatea care ar trebui să releve serioase îndoieli asupra interpretării și aplicării dispozițiilor art. 509 din Codul de procedură civilă în ansamblul lor.

101. Un alt aspect care pune sub semnul îndoielii admisibilitatea sesizării atât din perspectiva condiției dificultății și seriozității chestiunii de drept, cât și din perspectiva condiției legăturii cu cauza chestiunii de drept este fundamentat pe considerente ce pornesc de la contextul în care a fost formulată sesizarea.

102. În acest sens instanța supremă constată că în susținerea cererii de revizuire s-au invocat dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 5 și 10 din Codul de procedură civilă.

103. Totodată, constată că atât în cadrul cererii de revizuire, cât și în cadrul cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în condițiile art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, revizuenții au invocat Ordonanța din 6 octombrie 2019 a Curții de Justiție a Uniunii Europene, pronunțată în Cauza C-75/19

(*MF împotriva BNP Paribas Personal Finance Paris — S.A. Sucursala București, Secapital Sàrl*).

104. Numai că nici partea care se află la originea acestei sesizări și nici instanța de trimitere nu au precizat dacă interpretarea și aplicarea legii, pe care le solicită în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, vizează art. 509 alin. (1) pct. 5 și/sau pct. 10 din Codul de procedură civilă sau un alt caz, suplimentar celor prevăzute de art. 509 din Codul de procedură civilă, similar celui prevăzut de art. 21 din Legea nr. 554/2004.

105. Această dilemă privind limitele sesizării instanței supreme nu este lipsită de importanță și nici marcată de un formalism excesiv.

106. În mod indiscutabil, practica Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost în sensul valorizării oricărei chestiuni de drept cu care a fost sesizată, atunci când reformularea chestiunii de drept a fost apreciată ca posibilă și când dezlegarea acesteia a fost gândită ca utilă și necesară.

107. În speța de față însă redefinirea chestiunii de drept nu reprezintă o opțiune valabilă.

108. În primul rând, se constată că revizuenții au dedus judecării o cerere întemeiată *expressis verbis* pe dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 5 și 10 din Codul de procedură civilă, în care însă au invocat și o decizie interpretativă, obligatorie, a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

109. Fiind vorba despre o cale de atac extraordinară, revizuenții aveau obligația de a încadra în drept cererea formulată, astfel cum a fost argumentată.

110. Aceeași obligație o avea și instanța sesizată, care însă a ales să facă referire la interpretarea și aplicarea art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fără să solicite părții lămuriri legate de ipoteza sau ipotezele avute în vedere și fără a preciza propriul punct de vedere asupra acestui aspect.

111. Din această perspectivă, instanța supremă reține că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile vizează o dispoziție de drept procesual civil de strictă interpretare,

referitoare la o cale de atac extraordinară de retractare, a cărei admitere ar avea drept consecință anihilarea efectului de autoritate de lucru judecat al unei hotărâri judecătorești.

112. În aceste condiții, instanța supremă are a decela în ce măsură dreptul de a califica chestiunea de drept dedusă judecării poate fi exercitat fără se depăși voința părții care a pus-o în discuție și chiar fără a se depăși limitele în care instanța de trimitere a înțeles să o facă.

113. În contextul dat, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că sesizarea de față este inadmisibilă în oricare dintre ipotezele date, pentru următoarele argumente:

114. Dacă se consideră că sesizarea de față vizează art. 509 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, sesizarea este inadmisibilă, întrucât, întemeiată pe o hotărâre interpretativă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, tinde a supune analizei măsura în care această hotărâre poate fi considerată „înscris doveditor” în accepțiunea textului legal evocat, ceea ce este atributul instanței de revizuire, nu al instanței supreme, chemată a da o dezlegare de principiu unei chestiuni de drept în condițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

115. Dacă se consideră că sesizarea vizează art. 509 alin. (1) pct. 10 din Codul de procedură civilă, sesizarea este inadmisibilă, întrucât tinde ca instanța supremă să statueze prin analogia legii în materia căilor de atac, ceea ce contravine dispozițiilor art. 129 din Constituția României, coroborate cu cele ale art. 457 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care prevăd legalitatea căilor de atac.

116. Dacă se consideră că sesizarea privește un alt caz de revizuire față de cele prevăzute de art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă, sesizarea este inadmisibilă, întrucât ipoteza nu este prevăzută de textul de lege și, pe calea acestei sesizări, se solicită transformarea instituției chestiunii prealabile într-o modalitate de legiferare a unui caz suplimentar de revizuire, nepermisă de lege.

117. Pentru aceste considerente, constatând că nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate impuse de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 1.752/112/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă dispozițiile art. 509 alin. (1) din Codul de procedură civilă pot fi interpretate ca fiind aplicabile și în cazul formulării unei cereri de revizuire în materia dreptului procesual civil în ipoteza hotărârilor rămase definitive prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 22 iunie 2020.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Cristian Balacciu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

